

og hvad der er Minoritet, er urigtig; det har jeg allerede forsøgt, men det vilde ikke lykkes. Jeg skal derfor blot sige, at det er en ny Opfattelse, at naar af 5 Medlemmer 2 stemme for og 3 imod, saa ere de 2 Majoriteten; det er en hel ny Opfattelse, som jeg ikke hidtil har kjendt. Om man ved en spidsfindig Fortolkning under en Procedure — thi denne Sag synes jo nærmest at være en Procedure, hvor den ærede Ordfører stiller sig som Defensor, og hvor jeg skulde fungere som Aktor, hvilket jeg imidlertid ikke agter at gjøre — kunde komme derved, at man kunde faae noget Saabant godkjendt ved Domstolene, skal jeg ikke udtale mig om her, men jeg tvivler derom. Naar der staar, at blandt de Oplysninger, som man fordrer, findes ogsaa Byraadets Erklæring, og naar det er sagt, at der findes Majoritetens positivt anbefalende Indstilling, da er dette jo ikke tilstede. Her gjælder det jo dog ikke om, gennem spidsfindig Fortolkning at komme til den Erkjendelse, at der har været holdt et Byraadsmøde, hvor Forholdene stillede sig saaledes, at Bedkommende har faaet en anbefaling, som han ellers ikke vilde have faaet. Her dreier det sig jo ikke om at vinde en Proces, men det, som det her kommer an paa, er, om Byraadet i det Hele har havt den Anskuelse, at den Paagjældende var værdig til at faae Indfødsret, men dette vil den ærede Ordfører ikke paa nogen Maade kunne udbrage af, hvad der er foregaaet. Jeg maa altsaa bestemt fastholde, at paa dette Punkt er Ordførerens og Udvalgets Aaastand ikke rigtig, og naar det er blevet sagt, at Ministeren vilde give Cirkulæret en Betydning, som det ikke har og ikke kan have, da er ogsaa denne Aaastand urigtig, thi det er slet ikke Tilfældet. — Naar den ærede Ordfører i al Almindelighed udtalte, at den paagjældende Øvrigheds Forhold i denne Sag havde været urigtigt, saa vil jeg sige, at der ikke er fremført tilstrækkeligt Bevis for en saadan Aaastand, og jeg nedlægger Indsigelse mod, at man stiller sig saaledes overfor en Øvrighed, uden at føre Bevis for, at den har gjort sig fortjent til en saadan miskjædende Dom. — Det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører stillede til mig, om det var nødvendigt at indgive Ansøgning paany, hvis Bedkommende adaare ønskede at blive optagen paa Indfødsretsloven, skal jeg ganske bestemt bevare med, at det er nødvendigt. For at blive optagen paa Loven, maa man indgive Andragende derom, og det alene af den Grund, at der jo i Mellemtiden kan være forefaldet Udskiftning, som kan give Bedkommende mindre Udsonst til at blive optagen paa Lovforslaget,

ligesom man heller ikke bestemt kan vide, om han fremdeles fastholder Ønsket om at blive optagen paa Lovforslaget. — Naar jeg i det andet Thing har udtalt mig derhen, at den ærede Ordfører her i Thinget havde sagt, at man fastholdt, at den paagjældende Person skulde opføres paa selve Lovforslaget, og at man ikke var tilbøielig til at fremsætte et særligt Lovforslag for ham alene, og naar jeg har tillagt den ærede Ordfører at have sagt dette i den Mening, at man derved vilde søge at lægge et Tryk paa Landstinget og Regjeringen, da har dette refereret sig til Udtalelser fra den ærede Ordfører, som jeg mener ikke kunne misforstaaes. Det var mig ikke muligt ordret at huske, hvad den ærede Ordfører havde sagt, hvilket jeg ogsaa tror, at jeg udtalte i Landstinget, men ligesom jeg flere Gange her i Salen har tillagt den ærede Ordfører denne Mening, uden at han har modsagt mig, saaledes er der ogsaa en anden Yttring af den ærede Ordfører blandt flere, som ikke lader Tvivl tilbage om, hvad det er, der egentlig har været ment. Denne Yttring findes i Folkethingstidende Spalte 2089, hvor der staar: „Jeg kan heller ikke paa nogen Maade følge den Anvisning, der blev given om at tage ham ud af dette Lovforslag og sætte ham paa et særligt Lovforslag, thi det vilde være det Samme som at lade ham falde strax, da vi forud vide, at Ministeren vilde modsætte sig en saadan enkelt Lov. Jeg paastaar bestemt, at alle Betingelser ere opfyldte, osv.“ Nu spørger jeg: Hvad skulde Meningen være med at fastholde ham paa det oprindelige Lovforslag, naar det ikke skulde være den, derved at bringe ham nærmere til at opnaa Indfødsret og derved give Landstinget og Regjeringen Betænklichkeiten ved at lade Lovforslaget blive forkastet, naar han ikke bliver taget med. Der er ingen saa ubillig tænkende, at han vil kunne nægte, at dette er saa klar en Udtalelse, som vel paa nogen Maade kan ønskes. Den ærede Ordfører erkjender det Uregelmæssige deri, og han lover paa en vis Maade, at det ikke skal ske mere; det skal jeg oplæse for det ærede Medlem, da han ikke synes at være inde i, hvad han selv har sagt ved denne Leilighed. Han siger nemlig: „Bed at gjenmælse, hvad der dengang blev udtalt i Betænkningen, vil den høitærede Minister vistnok give mig Ret i, at saaledes var min Stilling, og jeg kan forsikre den høitærede Minister om, at han ikke behøver at befrygte den Følge af dette Endringsforslags Vedtagelse, at det skulde blive sædvanligt, at der bliver stillet saadanne Endringsforslag“. Deri ligger i Grunden, at det vilde være en daarlig Sæd-